Temps Ordinari - Baptisme

Per Administrador el dg., 10/01/2016 - 09:00

Is 43, 1-4.6-7
Ac 10,34-38
Lc 3, 15-16.21-22

Quan el riu neix a la muntanya, ho fa, petit però amb força, entre roques i herbes de tot tipus. La seva explosió erosiona la cima que, en aparença, sembla impenetrable. Les aigües del riu quasi translúcides llisquen i rellisquen per fer-s'hi lloc entre la natura. La Nit Santa, Santa Nit de Nadal, esdevé l'explosió del riu. La seva força arrela en l'atesa d'un Déu que desitja fer-se home, encarnant-se, i fer-se pròxim amb la Humanitat sense exclusió: Emmanuel, Déu-amb-nosaltres. Ara és Déu qui pren la iniciativa i foragita la pedra de la Història per fer-la erosionar i esclatar en corrents d'aigua transparent.

Amb la festa del Baptisme del Senyor conclouen les festes nadalenques. Les llums dels pessebres més tradicionals s'apaguen. Les espurnes lumíniques dels cartons més seculars, que intenten substituir-los per fer-se en allò que Rimbaud, el poeta francès, va sentenciar, «*Il faut être absolutement modernes*», "cal ser sempre modern", comencen a desfer-se. Tanmateix, la força del riu penetra a mesura que avancen les festes perdent el seu vigor. És el moment dels meandres. De l'octava de Nadal sorgeix el camí del riu que va prenent una forma més suau però sonora: "Jo et donaré d'una altra aigua que mai més tindràs set" – li va dir Jesús a la dona samaritana en el pou.

Entre aquests meandres, la Sagrada Família, la festa de Maria, mare de Déu, i l'Epifania, dita entre nosaltres, els Reis Mags, els creients ens hem fet una cua, la fila de l'adoració a un Infant en un bressol. Una fila que no es tornarà a repetir fins el Divendres Sant quan tornem a fer la cua per adorar l'arbre de la vida, la Creu. Ara arribem a la desembocadura del riu on la seva suavitat sonora, de tot allò que han estat aquestes festes, ens endinsa a la immensitat de la mar: la festa del Baptisme del Senyor.

El riu porta dins seu els esmicolaments de les pedres, els sediments dels esdeveniments d'aquests dies. Anar cap a la mar és el destí de Jesús que inicia el seu ministeri, d'una manera determinada i precisa. No de qualsevol manera: "mentre pregava", "l'apertura del cel", "i la presència de l'Esperit Sant en forma de colom".

Som davant d'una experiència sinestèsica, és a dir, una trobada dels sentit, especialment de dos: l'oïda i la vista. L'experiència del Baptisme del Senyor ens endins com a creients en el nostre baptisme. L'oïda i la vista s'entrecreuen. L'oïda de la Paraula. Ja des de l'inici de l'Evangeli proclamat en aquest diumenge, Joan en dóna testimoni: "va prendre la Paraula". Igualment, Jesús es troba pregant. No cal dir de la importància i del valor de la paraula. Per activa o per passiva, hem escoltat la crisi de la lectura o la poca importància que li donem. No es tracta de llegir poc o menys sinó de com llegim. La lectura sembla un reducte per qui volen esdevenir intel·lectuals o per tots aquells altres que es mouen per les grans novetats o els grans *best sellers* que apareixen en l'aparador de qualsevol tenda, incloses les religioses. El punt fonamental és el valor de la Paraula i de les nostres paraules. L'oïda n'és una condició indispensable perquè Jesús escolta la veu del Pare. I les seves paraules, la Paraula no és altra que la proclamació de l'estima i de la seva predilecció.

Ara bé, entre el moment de la pregària i la veu de la Paraula, esdevé el moment de la vista: l'apertura del cel i la presència de l'Esperit Sant en forma de colom. Sense dubte, som enfront d'una visió oberta. L'apertura és signe de vida. El tancament, ho és de mort. Tota la tradició medieval, per exemple, juga amb tres formulacions que s'hi van alternant: l'ull de la fe, l'ull del cor i l'ull de la ment. En tots els tres casos, apunten a un mateix esdeveniment: veure allò que és invisible. Escoltava de l'escriptor Rafael Argullol com en un dels seus viatges a la Ciutat del Vaticà, volgué veure l'obra de la Pietà. Tanta gent fent-se les anomenades *selfies* o fotografies d'un mateix, li dificultaren poder veure l'obra i va decidir veure el que la gent veia. Arraconant-se en un costat, veié els ulls de la gent, arribà a una conclusió. Si al final de la visita, hagués preguntat què és el que havien vist de la Pietà, quin era el rostre d'una mare portadora d'un cos, el de Crist mort, la resposta hagués estat, sense dubte: No ho sé. Així, doncs, la crisi del valor de la mirada també n'és un punt fonamental.

El temps ordinari és una ocasió perfecte per fer del nostre baptisme la nostra tasca, immensa en la mar de la vida, el nostre exercici. Un exercici que exigeix dues operacions: 1) Anar-nos-en a l'altra riba. Separar-nos, i no cal esperar a fer un recés, del que anem vivint en les nostres jornades; 2) Exercitar-nos en l'oïda de la Paraula i en la vista o la mirada a la misericòrdia del Senyor. En altres paraules, la mirada o el vol contemplatiu dels fills de Déu, estimats i predilectes.

ETIQUETES
OÏDA PARAULA MIRADA